

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoR/12/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414209109
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6414209109.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členiek senátu JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej, v právnej veci žalobkyne R. T., nar. X.XX.XXXX, bytom Z. XX/XX, XXX XX A. W. Q., zastúpenej Špirková & Partners, s. r. o. sídlom Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO:47 232 811 proti žalovanému POHOTOVOSTĽ, s. r. o. Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO:35 807 598, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/119/2014-169 zo dňa 23.novembra 2017 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/119/2014-169 zo dňa 23.novembra 2017 potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s. Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, sp. zn. SR 00108/14 zo dňa 2.6.2014, odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok zo žalobného návrhu vo výške 331,50 eur na účet Okresného súdu Žiar nad Hronom do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku s poukazom na skutočnosť, že dňa 23.6.2014 jej bol doručený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej rozhodcovskej a.s. Bratislava, ktorým jej uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 1.920,27 eur, nahradiť mu trovy konania vo výške 439,13 eur, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 180,--eur.

3. Žalobkyňa sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/, g/, j/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, teda z dôvodu, že popierala platnosť uzavretej rozhodcovskej zmluvy, z dôvodu, že bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania ako i z dôvodu, že pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené všeobecné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Svoj návrh podala v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia rozsudku. Z uvedeného dôvodu sa súd pri vykonaní dokazovania zaoberal ich dôvodnosťou a dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná, pokiaľ ide o dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12C/119/2014-71 zo dňa 4.4.2016, ktorý bol uznesením Krajského súdu sp. zn. 41CoR/7/2016 zo dňa 31.5.2017 zrušený a vec bola prvostupňovému súdu

vrátená na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd poukázal na to, že je potrebné v ďalšom konaní skúmať, či žalobkyňa v zmysle § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní uplatnila neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej a taktiež skúmať, na aký účel žalobkyni bol daný úver poskytnutý.

4. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 8.9.2010 uzavrela žalobkyňa so žalovaným Zmluvu o úvere, na základe ktorej jej žalovaný poskytol sumu vo výške 800,--eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala vrátiť s príslušným poplatkom vo výške 772,--eur, teda celkove na úver zaplatiť sumu 1.572,--eur v 12-tich mesačných splátkach po 131,--eur, počnúc dňom 10.10.2010. V deň podpisu zmluvy bol súčasne uzatvorený aj dodatok k zmluve, v ktorom žalobkyňa vyhlásila, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky použije na náklady spojené s hľadaním nového zamestnania. V ten istý deň uzavreli strany sporu rozhodcovskú zmluvu, v ktorej sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené buď pred Stálym rozhodcovským súdom alebo pred príslušným súdom SR, pričom výber súdu bude na žalujúcej strane. Žalobkyňa v konaní pred súdom uviedla, že si brala u žalovaného úver na zaplatenie nájmu. Uvedenú skutočnosť uvádzala obchodnej zástupkyňi. Spolu s úverovou zmluvou podpísala aj ďalšie papiere, ktorých obsah nečítala. Peňažné prostriedky z úveru nečerpala za účelom výkonu povolania, keďže už 20 rokov pracuje ako upratovačka na základnej škole, iné zamestnanie si nehľadala.

5. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, ktorou spochybňovala platnosť rozhodcovskej zmluvy, súd v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu skúmal, či žalobkyňa uplatnila postupom podľa § 21 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Preštudovaním obsahu spisu rozhodcovského súdu ako aj výsluchom samotnej žalobkyne súd zistil, že žalobkyňa danú námietku v rozhodcovskom konaní nepodala, preto sa nemôže domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 1 písm. c/. Ďalším dôvodom, pre ktorý žalobkyňa navrhovala zrušiť predmetný rozhodcovský rozsudok bola skutočnosť, že pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené všeobecnej záväzných predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, v čom dal súd žalobkyni za pravdu. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že je nepochybné, že predmetný záväzkový vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami je spotrebiteľským vzťahom, nakoľko žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru ako občan - fyzická osoba. Uvedené skutočnosti vyplývajú tak z predloženej zmluvy o úvere, ako aj z dodatku k zmluve a iných listín, kde bola žalobkyňa označená menom, priezviskom rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a bydliskom. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že predmetná zmluva má spotrebiteľský charakter, keďže žalobkyňa v danom zmluvnom vzťahu vystupovala ako fyzická osoba - spotrebiteľka, ktorá si úver brala za iným účelom ako na výkon povolania, zamestnania, či podnikania a žalovaný vystupoval v zmluvnom vzťahu ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. K výhradám žalovaného, že predmetný úver nie je spotrebiteľským úverom, nakoľko žalobkyňa v zmluve ako aj v dodatku prehlásila, že predmetný úver si berie za účelom výkonu zamestnania súd uviedol, že mu je vo všeobecnosti z jeho úradnej činnosti známe, že žalovaný pri uzatváraní zmlúv o úvere využíval prehlásenie spotrebiteľov o tom, že predmetný úver im bol poskytovaný za účelom výkonu zamestnania, povolania, resp. podnikania, aby tak vylúčil aplikáciu zákonov na ochranu spotrebiteľa. Táto skutočnosť bola preukázaná podľa názoru súdu aj výsluchom žalobkyne, ktorá potvrdila, že si brala úver za účelom vyplatenia podližnosti na nájmomnom, ktorú skutočnosť uvádzala obchodnej zástupkyňi žalovaného. Tiež uviedla, že v čase podpisu zmluvy o úvere pracovala už 20 rokov u jedného zamestnávateľa a nehodlala meniť zamestnávateľa ani si nehľadala iné zamestnanie. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný i v danom prípade využil nekalú praktiku a snažil sa daným vyhlásením žalovanej obísť zákony koncipované na ochranu spotrebiteľov.

6. Súd tiež skúmal predmetnú zmluvu v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. v znení rozhodnom pre posúdenie veci a zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, akými sú údaje o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, údaj o konečnej splatnosti úveru, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorých absenciu zákonodarcia v § 11 cit. zákona sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v zákone o spotrebiteľských úveroch je, aby mal spotrebiteľ v čase podpisu spotrebiteľskej zmluvy všetky potrebné informácie k posúdeniu výhodnosti poskytovaného úveru, ktoré povinnosti si žalovaný ako dodávateľ nespĺnil. Keďže rozhodcovský súd uvedenú skutočnosť nezohľadnil, postupoval pri svojom rozhodovaní v rozpore so všeobecne záväznými predpismi na ochranu práv spotrebiteľa.

7. Súd nemal z vykonaného dokazovania preukázaný ďalší dôvod, ktorý uvádzala žalobkyňa, ako dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to, že bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Podľa preštudovaného obsahu spisu rozhodcovského súdu bolo zistené, že žalobkyňa bola upovedomená o všetkých úkonoch rozhodcovského súdu, boli jej doručované všetky písomnosti.

8. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ktorá skutočnosť je dôvodom na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu, preto rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 00108/14 zo dňa 2.6.2014 zrušil.

9. Súčasne súd rozhodol o odklade vykonateľnosti rozsudku, vzhľadom k tomu, že uvedený rozsudok je právoplatný a vykonateľný, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do práv žalobkyne, ktoré by bolo potrebné reparať ďalšími súdnymi konaniami.

10. O trovách konania rozhodol súd postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka je od zaplatenia súdneho poplatku oslobodená, súd zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 331,50 eur.

11. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP tým, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne neodôvodnil, najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prvého stupňa, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaný uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa.

13. K posúdeniu zmluvy o úvere uviedol, že predmetnú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnania, dlžník je potom vyňatý spod statusu spotrebiteľa. Podľa ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (platného v čase uzavretia zmluvy) : „Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania“. Žalovaný poukázal na to, že žalobca prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania vlastnoručne podpísal, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedené hneď vedľa podpisu dlžníka. Žalovaný disponuje vlastnoručne podpísaným prehlásením dlžníka, že finančné prostriedky boli poskytnuté na účel zamestnania a dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu. Ten relevantnými dôkazmi nevyvrátil tvrdenia žalovaného, ale len účelovo svojím vyjadrením tvrdí, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Nestotožňuje sa a rázne odmieta tvrdenia, že účelovo obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľov využívaním formálneho účelu zmluvy. Žalobca svojím prejavom vôle ovplyvňuje obsah zmluvy prostredníctvom informácií dôležitých pre neho a jeho záväzok, ako výška úveru, o ktorú si sám v žiadosti požiadal, poplatok, ktorý sa vypočítava v závislosti od úveru, dobu splatnosti, ktorú si spotrebiteľ určí, v koľkých splátkach chce úver splatiť, dátum splatnosti splátky a aj účel, na základe ktorého použije finančné prostriedky, pričom mal možnosť slobodnej voľby uzavrieť so žalovaným zmluvu o úvere. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky použité, nenesie však povinnosť preukazovať, či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Na základe uvedeného je nesporné, že žalobca finančné prostriedky použil na výkon povolania, preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 zo dňa 21.2.2017 a uviedol, že nakoľko žalobca nemienil použiť finančné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom.

14. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa len konštatuje, že má za to, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez toho, aby to akokoľvek odôvodnil. Žalobca nepredložil jediný dôkaz o tom, že by sa malo jednať o spotrebiteľský úver, preto má žalovaný za to, že v časti, kde by sa malo nachádzať odôvodnenie, táto časť absentuje. Vzhľadom na uvedené je žalovaný toho názoru, že Okresný súd Žiar nad Hronom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV. v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/22/2011, tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 4C/26/2011, rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/46/2016. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 391 ods. 1 CSP rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň požiadal o náhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že sa s odvolacími dôvodmi nestotožňuje a rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné a vecne správne. Súd pri preskúvaní samotného rozhodcovského rozsudku správne konštatoval existenciu dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c/ a j/ zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahovala obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorých absenciu zákonodarca v § 11 cit. zákona sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v zákone o spotrebiteľských úveroch, pritom je, aby mal spotrebiteľ v čase podpisu spotrebiteľskej zmluvy všetky potrebné informácie k posúdeniu výhodnosti poskytovaného úveru, ktoré povinnosti si žalovaný ako dodávateľ nesplnil. Keďže rozhodcovský súd uvedenú skutočnosť nezohľadnil, postupoval pri svojom rozhodovaní v rozpore so všeobecne záväznými predpismi na ochranu práv spotrebiteľa. Súd preto správne považoval takúto rozhodcovskú zmluvu za neplatnú. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Zároveň si žalobkyňa uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

16. K vyjadreniu žalobkyne zaslal vyjadrenie žalovaný, ktorý uviedol, že v zmluve o úvere je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnanie, pričom v zmysle ust. § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch nie je možné žalobcovi priznať status spotrebiteľa, pričom nemožno na posúdenie zmluvy o úvere aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Niet pochybností o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom spĺňajú požiadavku spotrebiteľského právneho vzťahu, ale pokiaľ je predmetom tohto vzťahu účelovo poskytnutý úver, potom vzhľadom na ust. § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o spotrebiteľský úver a na tieto zmluvné vzťahy (úverové zmluvy) nemožno citovaný právny predpis aplikovať. Z uvedeného vyplýva, že úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania, nemajú váhu spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedla, že naďalej trvá na skutočnostiach, ktoré uvádzala vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu a s tvrdeniami žalovaného v celom rozsahu nesúhlasí. Zmluva o úvere, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou, keďže okrem iného napĺňa znaky spotrebiteľskej zmluvy uvedenej v ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Ide o predtlačенú formulárovú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvňovať jej obsah. Zmluvnými stranami je žalovaný ako veriteľ (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobca ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je teda jednoznačne spotrebiteľom. Správny je názor súdu prvej inštancie, že v tomto konkrétnom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver napriek tomu, že v zmluve o úvere je zaznačená kolónka účelu úveru „na výkon zamestnania“. Ako správne uviedol súd, z úradnej činnosti sú mu známe zmluvy uvedeného žalovaného a takmer v každej takejto zmluve uzatvárané v období rokov 2008 - 2010 je pri dlžníkovi, ktorý nie je podnikateľ uvedený účel na výkon povolania alebo zamestnania. Konanie, ktorým sa presviedča navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/2009 ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu. Poukázala na to, že v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy

dodávateľ - veriteľ. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

18. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ust. § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ust. § 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s. Bratislava sp. zn. SR 00108/14 zo dňa 2.6.2014 s konštatovaním, že pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, teda podľa § 40 ods. 1 písm. j/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

20. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

21. Po rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý uznesením č. k. 41CoR/7/2016-109 zo dňa 31.5.2017 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/119/2014-71 zo dňa 4.4.2016 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu skúmal, či žalobkyňa popierala platnosť rozhodcovskej zmluvy už v rozhodcovskom konaní v súlade s ust. § 21 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z., či namietala v rozhodcovskom konaní rozhodcu, ktorý spor prejednával. Súd prvej inštancie skúmal uvedené skutočnosti a vykonaným dokazovaním dospel k právnemu záveru, že žalobkyňa v rozhodcovskom konaní námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy nepodala, preto sa nemôže domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 1 písm. c/ a nemal preukázané porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Vyhovel návrhu žalobkyne na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie poukazuje na uzavretú zmluvu o úvere, ktorú posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru ako občan fyzická osoba. V predmetnej zmluve bola žalobkyňa označená menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a bydliskom.

22. Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa ust. § 53 ods. 5 Obč. zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne preskúmal danú zmluvu v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch keď zistil, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2, ktorými sú údaje o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, údaj o konečnej splatnosti úveru, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorých absenciu zákonodarcu v § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Je nepochybné, že predmetné náležitosti vyžadujúce zákon o spotrebiteľských úveroch zmluva neobsahuje.

24. Čo sa týka námietky žalovaného, že úver nemožno považovať za spotrebiteľský vzhľadom na to, že žalobkyňa podpísala, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania a zároveň podpísala dodatok k zmluve o úvere, kde uviedla, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky použije na náklady spojené s hľadaním nového zamestnania, odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania úverového dlžníka ťaží toho, kto to tvrdí, teda žalovaného ako veriteľa. V danom prípade však žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nesplnil, preto súd prvej inštancie správne skonštatoval, že mal aj výsluchom žalobkyne preukázané, že úver u žalovaného si brala za účelom vyplatenia podlžnosti na nájomnom, ktorú skutočnosť uvádzala aj obchodnej zástupkyňi žalovaného. Žalobkyňa pri výsluchu poukázala na to, že v čase podpisu zmluvy o úvere pracovala už 20 rokov u jedného zamestnávateľa a nehodlala meniť zamestnávateľa ani si hľadať iné zamestnanie. Vzhľadom na označenie žalobkyne v zmluve o úvere ako fyzickej osobe - nepodnikateľa potom v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Obč. zákonníka). Vzhľadom na vyššie uvedené sa potom možno stotožniť aj s názorom súdu prvej inštancie, že mu je vo všeobecnosti z jeho úradnej činnosti známe, že žalovaný pri uzatváraní zmlúv o úvere využíval prehlásenie spotrebiteľov o tom, že predmetný úver im bol poskytovaný za účelom výkonu zamestnania, povolania, resp. podnikania, aby tak vylúčil aplikáciu zákonov na ochranu spotrebiteľa. Keďže žalovaný nepreukázal, že bol žalobkyňi úver poskytnutý na výkon zamestnania, stotožnil sa odvolací súd s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade pri rozhodovaní Stáleho rozhodcovského súdu boli porušené právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ktorá skutočnosť je dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

25. Žalovaný v odvolaní uviedol, že zmluva bola uzatvorená v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchod. zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu je pravdou, že zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd sa však nestotožnil s tvrdením žalovaného, že na predmetný právny vzťah nie je možné aplikovať predpisy na ochranu spotrebiteľa. Totiž, na tie skutočnosti, na ktoré nie je daná odpoveď v Obchodnom zákonníku je subsidiárne potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a taktiež aj zákona o spotrebiteľských úveroch, v prípade, že ide o spotrebiteľský úver. Uvedené vyplýva z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (tento v § 1 ods. 2 upravuje, čo sa rozumie spotrebiteľským úverom, pričom uvádza, že týmto je aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere). Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie, posúdil právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovným ako vzťah spotrebiteľský, a teda je naň nutné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z.

26. Na základe uvedeného má odvolací súd za preukázané, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

29. Na okraj odvolací súd uvádza, že na žalobkyňu bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2OdK/204/2017 zo dňa 31.7.2017 vyhlásený konkurz a žalobkyňa ako dlžníčka bola zbavená všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze (§ 166 a ZKR) s výnimkou pohľadávok vylúčených z uspokojenia (§ 166b ZKR) a nedotknutých pohľadávok (§ 166c ZKR) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze.

30. V Obchodnom vestníku č. 216/2017 vydaného dňa 13.11.2017 bol oznam o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Správkyňa konkurznej podstaty dlžníka R. T., nar. X.XX.XXXX, bytom A. W. Q. oznámila po zistení, že konkurzná podstata dlžníka nepokryje náklady konkurzu, že konkurz vyhlásený na majetok dlžníka R. T., nar. X.XX.XXXX, bytom A. W. Q. sa končí s tým, že po vyhotovení súpisu majetku konkurznej podstaty v zmysle ust. § 167 ods. 1 ZKR na základe predloženého návrhu na vyhlásenie konkurzu, na základe poskytnutej súčinnosti dlžníka zo

dňa 24.8.2017 a súčasne vykonaných vlastných šetrení správkyňa zistila, že nie je dôvod zaradiť žiadny majetok dlžníka do všeobecnej alebo oddelenej podstaty s tým, že týmto oznámením sa konkurz dlžníka R. T., nar. X.XX.XXXX, bytom A. W. Q. podľa ust. § 167 v/ ods. 1 ZKR zrušuje.

31. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).